

விளம்பர மையமாக்கிய தந்தகர்!

யற்கை, நிலம், பொழுது, உயிரினம், வாழ்க்கை, பண்பாடு அறிவியல், தொழில் நுட்பம் எனப் பிரபஞ்சத்தின் இயக்கப் பதிவு ஊடகம் மொழி ஆகும். அச்சம், பயம், அன்பு, வலி ஆகிய உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக மட்டும் உயிரினங்களுக்குப் பயன்பட்ட ஒலியை மொழியாக்கிக் கொண்டபோது பரிணாம வளர்ச்சியில் விலங்கு நிலையிலிருந்து மனித குலம் வேறுபடத் தொடங்கியிருக்கிறது. அந்தப் புள்ளியைத் தொடங்கிவைத்த பெருமை மொழிக்கு உரியது. மனித குலத்திற்கு இயற்கை கற்றுத் தந்ததும் இயற்கையிடம் மனித குலம் கற்றுக்கொண்டதும் மொழி வழியேதான் தொடர்கின்றன.

எனவே நெருப்பைப் போலச் சக்கரத்தைப் போல மானுடவரலாற்றில் மொழிக்குரிய இடமும் முக்கியமானதாக இருக்கிறது.

பறவை, விலங்குகளின் அச்சத்திலிருந்து மனித குலத்தை விடுதலை செய்தது மொழி. பிற உயிரினங்களுக்கு மனித குலத்தைத் தலைமை தாங்கச் செய்திருப்பதும் மொழி.

ஆனால் அரசியல், சமய, சமுதாயப் பொருளாதாரக் காரணங்களால் உலகில் பல மொழிகள் உரிமை பறிக்கப்பட்டு மையத்திலிருந்து ஓரம் கட்டப்பட்டு விளிம்பில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு ஆலயங்களில், கல்விக் கூடங்களில், அரசியலில், அறிவியலில், தொழில் நுட்பத்தில் ஆகியவற்றிலிருந்து ஒதுக்கி விளிம்பில் வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழை மையத்திற்குக் கொண்டு வந்தவர்களில் குறிப்பிடத் தக்கவர் முத்தமிழ் அறிஞர் ஆவார்.

மனிதர்களைப் போலவே மொழிக்கும் உரிமை உண்டு; தன்மானம் உண்டு. ஆலயத்திற்குள் நுழையக் கூடாது; மேடைகளில் ஏறக் கூடாது; கல்வி நிறுவனங்களில், அலுவலகங்களில் நீதிமன்றங்களில் மனிதர்களைப் போலவே மொழியிலும் தீண்டாமையைத் திணித்தார்கள். உரிமைகளைப் பறித்து, வரலாற்றில் தீண்டாமையைக் ஆளாக்கப்பட்ட மொழியாகத் தமிழை வைத்திருந்தார்கள். தமிழின் தகுதிக்கு உரிய பெருமையையும் அதன் உரிமையையும் மீட்டெடுத்துத் தமிழ், சமநீதியும் சமூக நீதியும் பெற வாழ்நாள் முழுதும் போராடியவர் முத்தமிழ் அறிஞர் கலைஞர் ஆவார்.

ஏனெனில் நீதி, நீதி, அரசியல், கல்வி, பண்பாடு, சமங்கு, சமூகத் தொடர்பு, சுதந்திரம், தன்மானம் என்று அங்கு இங்கு எளாதபடி மக்கள் வாழ்க்கையில் எல்லா நிலைகளிலும் மொழியின் ஆளுமைக்கும் செல்வாக்குக்கும் இடம் உண்டு. எனவே ஒரு மொழியின் உரிமை என்பதும் அதன் தன்மானம் என்பதும் அந்த மொழி பேசும் மக்களின் உரிமையாகவும் தன்மானமாகவும் இருக்கின்றன. எனவே அடிப்படையில் மனித உரிமை என்பது அவர் பேசும் மொழியின் உரிமையாகவே இருக்கிறது. எனவே உலகளாவிய மனித உரிமைகள் அறிவிக்கையில் 1948 இல் மொழி உரிமை சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

பன்மொழிச் சமுதாயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியின் ஆதிக்கத்திலிருந்து மாற்ற மொழிகள் விடுபடவும் தத்தம் உரிமைகளை நிலைநிறுத்தவும் அந்தந்த மொழிக்காரர்கள் தொடர்ந்து போராட வேண்டியிருக்கிறது. மனித உரிமைகளைப் போலவே, அடிப்படையிலே தேவைகளுக்கும் கண்ணியமான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கும் மொழிக்கும் உரிமைகள் தேவை.

மொழியின் அடையாளம் காக்கும் உரிமை, தாய் மொழியைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்புரிமை, ஆட்சி மொழிக்கான உரிமை, மொழிபெயர்ப்பு உரிமை, பண்பாட்டு உரிமை, பயன்பாட்டு உரிமை, கல்வி மொழி உரிமை, தனித்துவத்துடன் நிலைத்து வாழும் உரிமை, தேவைகளுக்கு ஏற்ப வளர்த்தெடுக்கும் உரிமை, தங்கள் மொழி பேசும் மக்களோடு தங்கள் மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கான உரிமை, உயர்வுதாழ்வு பாராட்டாத உரிமை போன்றவை மனித உரிமைகளின் உலகளாவிய அறிவிக்கையில் தனிப்பட்ட மொழியியல் உரிமைகளாக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

ஆனால் தமிழுக்கு இந்த உரிமைகள் பிற்காலத்தில் மறுக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றைப் போராடி மீட்டுத் தந்தவர் முத்தமிழ் அறிஞர் கலைஞர் ஆவார்.

“**தீட்டாமிடுத்து!**” திருவையாறு, தியாகராஜர் இசைவிபா, தியாகராஜர் திருவாளர்க்காரர். வாழ்ந்து மறைந்த இடம் திருவையாறு, திருவாளர் சிவபெருமான், தமிழ்ப் புலவர் சுந்தரருக்காக அவர் காத்தி வீட்டுக்கு வீதியில் நடந்து தூது சென்றதாகக் கதை இருக்கிறது. ஆனால் திருவையாறு தியாகராஜர் இசைவிபாவில் தமிழுக்குத் தன்மான சோதனை நடந்திருக்கிறது. இது நடந்தது 1946 ஆம் ஆண்டு. கலைஞருக்கு அப்போது 24 வயது. பெரியாரின் குடி அரசு பத்திரிகையில் பணியாற்றிக்

கொண்டிருக்கிறார்.

செய்தி கேள்விப்பட்ட அவர் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்பதற்கு அவர் எழுத்தே சாட்சி.

“**தீட்டாமிடுத்து!** இந்த ஆண்டு திருவையாற்றில் நடைபெற்ற தியாகராஜ அம்யர் உற்சவத்தில், இசையரசு தண்டபாணி தேசிகர் ஆரம்பத்தில் ‘சித்தி விநாயகனே என்ற பாடலைப் பாடினாராம். அடுத்தபடி கச்சேரி செய்யவந்த அரியக்குடி ராமானுஜ ஐயங்கார் “தேசிகர் தமிழ் பாடி சன்னிதானத்தைத் தீட்டுப்படுத்திவிட்டார்.

நான் இந்த மேடையில் பாடமாட்டேன்” என்று கூச்சலிட்டுத் தாமதோம் எனத் தாண்டிக் குதித்தாராம்.

இது இன்று நேற்றல்ல, மறுமற்தாதா காலத்திலிருந்து “தமிழ் பாலை நீச்சு பாலை” என்றும், “பிரமணான் ஸ்நானம் செய்து விட்டு, சாம்பிடுமவரை தமிழ் பேசக்கூடாது” என்றும், வீட்டில் வீசேடி காலங்களில் தமிழ், வாயில் நுழையக்கூடாதென்றும் கூறி வந்ததோடு அனுஷ்டானத்திலும் இருந்து வருகிறது. அகத்திலும், அக்கிரகாரத்திலும் இருந்துவந்த இந்த அகம்பாவம் அம்யர்வான் உற்சவத்திலும் புகுந்துவிட்டது. தமிழ் நாட்டிலே தமிழர்கள் உயிரோடு வாழும் நாட்டிலே தமிழர் களுடைய மொழிக்குத் தடையுத்தரடி! ஆங்கில அரசாங்கமல்ல ஆரிய அரசாங்கத்தின் ஆணை! “தமிழ் மொழியில் பாடியவரும் மேடை தீட்டாக்கிவிட்டது” என்ற ஆணைப் பேச்சு கிளம்பியதற்குக் காரணம் தமிழர்கள் அடிமைகளாக அனுமார்களாக வாழ்ந்துதான். தமிழர்இனம் சூத்திர இனமாகவும்.

தமிழர் மொழி தீட்டுப்பட்ட மொழியாகவும் போய்விட்டது.” (குடி அரசு, 9/2/1946 .ப.7) மீட்டெடுத்தல்

தமிழ், தகுதியும் பெருமையும் உடையதாக இருந்தும் தீட்டுப்பட்ட மொழியாக அதை ஒதுக்கி வைத்து விளம்புக்குத் தள்ளியிருக்கிறார்கள். அதிலிருந்து தமிழை மீட்டெடுத்த முக்கிய நிகழ்வு 1970 மார்ச் மாதம் நடந்தது.

முனைவர் ம.இராசேந்திரன்,

மேனாள் துணைவேந்தர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

அப்போது முத்தமிழ் அறிஞர் முதலமைச்சர். கலைவாணர் அரங்கில் திரைப்படத் துறை அரசு விருதும் பரிசும் வழங்கும் விபா. கடவுள் வாழ்த்தோடு தொடங்கி இருக்கிறது. அதில் கலந்துகொண்ட முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்கள்,

“இனி தமிழக அரசு நிகழ்ச்சிகளில், தொடக்கத்தில் இறைவனக்கம் என்பது தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தாக இருக்கும்; நீராரும் கடனுடுத்த எனும் மனோன்மணியம் சுந்தரனார் இயற்றிய பாடலே அந்த வாழ்த்தாக அமையும்.” (நெஞ்சுக்கு நீதி, பாகம் 2, ப. 233) என்று அறிவிக்கிறார்.

தமிழர் மொழி தீட்டுப்பட்டது என்று ஒதுக்கி வைத்தவர்களையும் எழுந்து நிற்கச் செய்ய, அரசு விழாக்களில் கடவுள் வாழ்த்துக்குப் பதிலாகத் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தைப் பாட வைத்தார். தமிழின் சீரினமைத்திறம் வியந்து செயல் மறந்து அவர்களையும் வாழ்த்த வைத்தார்.

“ஒருமுறை நாரதகாளை சமாவில் ஒரு நிகழ்ச்சி, முதல்வராகக் கலைஞர் கலந்து கொள்கிறார். அப்போது தமிழ் வளர்ச்சித் துறை இயக்குநராக இருந்த நான் பார்வையாளராகக் கூட்டத்தில் இருக்கிறேன்.

அங்கு பேசிய, செம்மங்குடி சீனிவாச ஐயர் முதல்வரிடம் ஒரு கோரிக்கை வைக்கிறார். மயிலாடுதுறை விசுவநாத சாஸ்திரி என்பவர் திருக்குறளைப் பாடுவதற்கு சுர, தாளக் குறிப்புகளை எழுதி முதல் தொகுதியை ஐம்பது அறுபது ஆண்டுகளுக்கும் முன் வெளியிட்டார். இரண்டாவது தொகுதியை அவர் தம்பி வெளியிட்டார். மற்றொரு

தொகுதி வெளி வராமல் உள்ளது. அச்சான நூல்களும் இப்போது கிடைக்கவில்லை. கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என்பது கோரிக்கை.

விசுவநாத சாஸ்திரி, 1947 இல் சுதந்திர தினத்துக்காக தேசிய ஜெய கீதம் எழுதி வெளியிட்டவர். ‘ஜெயதி ஜயதி பாரத மாதா’ எனும் இவரது தேச பக்திப் பாடல், ‘Victory victory to Thaci India’ என்று ஆங்கிலத்திலும் அப்போது மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. சமஸ்கிருதத்தில் ‘பாலர் பஞ்சரத்தனம்’ எனும் தலைப்பில் குழந்தைகளுக்கான பாடல் தொகுப்பினை வெளியிட்டவர். இவரது ‘வள்ளி பரிணய மணிப்பிரவாள சதகம்’ எனும் நூலைக் கடலங் குடி நடேச சாஸ்திரி 1926 இல் வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்தப் பின்னணியுடையவர் திருக்குறளைப் பாடவும் இசைக் கருவிகளில் இசைக்கவும் சுர தாளக் குறிப்புகளுடன் 1950 களில் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

அரியக்குடி தீட்டாமிடுத்து என்று கூறிவந்த காலகட்டத்திலேயே விசுவநாத சாஸ்திரி திருக்குறளை மேடைகளில் பாட இசையமைத்துத் தந்திருக்கிறார் என்பது வியப்புக்கு உரிய செய்தி.

செம்மங்குடி பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே முதல்வர் பின்பக்கம் திரும்புகிறார். அவரது செயலாளர் எழுந்து குனிந்து காது கொடுக்கிறார்.

பார்வையாளராக இருந்த நான் மேடைக்குப் போகிறேன். முதல்வர் பின்பக்கம் இருந்த அவரின் செயலர் மறைந்த திரு சண்முகநாதன் என்னிடம் முதல்வர் சொன்ன செய்தியைச் சொல்கிறார்.

முத்தமிழ் அறிஞர், “தமிழ்வளர்ச்சித்துறை வழியாகத் தேடி எடுத்து ஒரு மாதத்திற்குள் திருக்குறள் மதுர கீர்த்தனை வெளியிடப்படும்” என்று செம்மங்குடிக்குச் சொல்கிறார்.

மற்றவர்களுக்கு அது அறிவிப்பு; தமிழ்வளர்ச்சித் துறைக்கு அது ஆணை. விசுவநாத சாஸ்திரி அவர்கள் என் மரபுரிமையர்களைக் கண்டுபிடித்து அவர்கள் வீட்டுப் பெட்டிகளில் திறக்கப்பட்டு, திருக்குறள் மதுர கீர்த்தனை நூலைக் கண்டுபிடித்து, அச்சிட்டு அறிவிப்புவந்த 28-வது நாள் முதல்வரிடம் காட்டினேன். புத்தகத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தார். அங்கங்கே பார்வை நங்கூரம் இட்டது. பக்கம் முடிந்த போது அவர் தலை நிமிர்ந்து பார்த்த போது ஒரு புன்முறுவலில் வாழ்த்தும் பெற்றேன்.

“செம்மங்குடியைப் பார்த்து ஒரு படி கொடுத்து வா” என்றார்.

நான் செம்மங்குடியைத் தேடிப் போனேன். அவர் மருத்துவமனையில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அவர் சேர்க்கப்பட்டிருந்த தனியார் மருத்துவமனைக்குப் போனேன். படுக்கையில் இருந்தார். முதல்வர் கொடுத்து விட்டு வரச் சொன்னார் என்றதும் உட்கார முயன்றார் முடியவில்லை. புத்தகத்தைப் பார்த்தார். கண்களில் உற்சாகம் தெரிந்தது. பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் உதவியில் சாய்ந்துகொண்டு உட்கார்ந்து புத்தகத்தில் சில பக்கங்களைப் புரட்டினார். புத்தகத்தை அப்படியே மார்பில் வைத்துக்கொண்டு எனது இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக் கும்பிட்டு வகையில் சொன்னார். “இது கலைஞருக்கான கும்பிடு. நல்ல காரியம் பண்ணியிருக்கிறார்” என்று மறுபடியும் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கையைப் பிடித்துக் கும்பிட்டதை என்னால் மறக்க முடியாது.

திருவையாறில் 1946 ஆம் ஆண்டு அரியக்குடி செய்தற்கு மாற்றாகச் செம்மங்குடியின் பரிந்துரையில் விசுவநாத சாஸ்திரியின் திருக்குறள் மதுர கீர்த்தனை நூலை வெளியிடச் செய்திருக்கிறார் முத்தமிழ் அறிஞர் என்று இப்போது நினைத்துப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது.

செம்மொழி

தமிழை நீசமொழி என்று சொல்கிறார்களே என்று வருத்தப்பட்ட முத்தமிழ் அறிஞர், தமிழின் தகுதிக்கும் பெருமைக்கும் உரிய இடத்தைத் தமிழுக்குப் பெற்றுத்தர விரும்பினார். செம்மொழியாகத் தமிழை அறிவிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நூற்றாண்டுக் காலக் கோரிக்கையை முதல்வராக இல்லாத போதும் சாதித்துக் காட்டினார்.

உலக அளவில் ஒரு மொழி, செம்மொழி என்று அரசு நிலையில் அறிவிக்கப்பட்ட முதல் மொழி தமிழ் எனும் பெருமையைப் பெற்றுத் தந்தார். அதில் வியப்பு என்ன வென்றால், தமிழைக் காட்டி சமஸ்கிருதம் பிறகு செம்மொழி ஆனது என்பதுதான்.

முதல்வராக அமர்ந்ததும் மைசூரில் ஒரு பிரிவாக இருந்த செம்மொழி அலுவலகத்தைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டுவந்து சென்னையில் செம்மொழி நிறுவனம் ஆக்கினார்.

அது ஒரு ஒன்றிய அரசு நிறுவனம். அதன் பெயர்ப் பலகையை எப்படி அமைப்பது என்ற சிக்கல் இருந்தது. செம்மொழித் தமிழ் நிறுவனத்தின் பெயர் இந்தியில் இருப்பது பொருத்தம் இல்லையே என்று நினைத்து, செம்மொழிக் காலத்துத் தமிழ் எழுத்தில் வைக்கலாம். ஏனெனில் அப்போது சில மொழிகளுக்கு எழுத்து இல்லை என்பதோடு பல மொழிகளே இல்லையே. அதனால் ‘தமிழி’ எழுத்தில் பெயர்ப் பலகை இருக்கலாம் என்று தெரிவித்ததோடு அது தவறுகள் இல்லாமல் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்தார். தொல்லியல்துறை பேராசிரியர் இராசவேலு விடம் எழுதி வாங்கி அதைக் கொண்டு போய் ஐராவதம் மகாதேவனிடம் காட்டினேன். அவர் சரியாக இருக்கிறது என்றார். அப்படியானால் உங்கள் கையெழுத்தை அந்தப் பக்கத்தில் போட்டுக் கொடுங்கள் என்று கேட்டு வாங்கிக் கொண்டுவந்து முத்தமிழ் அறிஞரிடம் தலைமைச் செயலகத்தில் காட்டினேன். அப்போதுதான் இசைவளித்தார். அந்தப் பெயர்ப் பலகைதான் பாலாறு கட்டிடத்தில் இருந்த செம்மொழி நிறுவனத்தில் இடம் பெற்றிருந்தது. அதன் பின்னர் உலகத் தமிழார்கள் பெருமதிம் அடையும் வகையில் கோவையில் செம்மொழி மாநாட்டை நடத்திக் காட்டினார்.

நான் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த போது, பல்கலைக்கழக நல்கைக் குழு

வின் இரண்டு கோடி நிதியுதவியுடன், கலைஞர் உலகச் செம்மொழிகள் உயராய்வு மையம் ஒன்று தொடங்கப் பட்டது. முதல்வராக இருந்த கலைஞர் அவர்கள்தான் தொடங்கிவைத்தார்கள். அதனுடைய பெயர்ப்பலகையில் அந்தந்தச் செம்மொழியின் பெயர் அந்தந்த மொழியில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலே தமிழ் இருந்தது.

“செம்மொழித் தகுதிக்காக போராடியவர்களையும் குரல் தந்தவர்களையும் கொண்டாடும் வகையில் பரிதிமாற் கலைஞருக்கு அஞ்சல்தலை வெளியிடச் செய்தார். அவரது நூல்களை நாட்டுடைமை ஆக்கினார்.

மேலும் சிறப்புச் செய்ய எண்ணி, அவர் வாழ்ந்த இல்லத்தை நாட்டுடைமை ஆக்கி, நினைவு இல்லமாகவும் மாற்றி டி ஆணையிட்டார்.

தமிழைக் கொண்டாடியவர்களைக் கொண்டாடி மகிழ்வதில் அவர் சாதி, மத வேறுபாடுகளைப் பார்த்த தில்லை. அதனால்தான் பரிதிமாற் கலைஞரை முதல் தமிழன் என்று பதிவு செய்திருக்கிறார்.

குரல் கொடுத்தவர் பரிதிமாற் கலைஞர்; சாதித்துக் காட்டியவர் முத்தமிழ்க் கலைஞர்.

நினைவில்லாத திறப்புவிழாவுக்கு 31.10.2007 அன்று மதுரைக்கு வந்திருந்தார். மதுரை மாவட்டம், திருப்பரங்குன்றம் அருகில் விளாச்சேரி கிராமத்தில்தான் பரிதிமாற் கலைஞர் இல்லம். நினைவில்லாம் சீரமைக்கப்பட்டு மாப்பளவு வெண்கலச் சிலையும் பரிதிமாற் கலைஞருக்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முதல்வர் வருவதற்கும் முன்பே நாங்கள் அங்கு சென்றிருந்தோம்.

முதல்வர் வந்து நினைவு இல்லத்தையும் சிலையையும் திறந்து வைத்துவிட்டு, அங்கிருந்த பார்வையாளர் புத்தகத்தைத் திறந்தார். பையிலிருந்து பேனாவை எடுத்துத் திறந்து..

“தமிழுக்குச் செம்மொழித் தகுதிக்கோரிக் குரல் கொடுத்த முதல் தமிழன் பரிதிமாற் கலைஞர் வாழ்க” என்று எழுதிக் கையெழுப்பம் போட்டுவிட்டு மீண்டும் பரிதிமாற் கலைஞர் சிலையை அவர் பார்த்த பார்வையில் நன்றி கனிந்தது.

கூடவே, தமிழர்களுக்கு மட்டுமின்றித் தமிழுக்கும் சமநீதியும் சமுதாயநீதியும் சாதித்துக் கொடுத்து, விளிம்பு நிலைக்குத் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் மொழியை மையத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கும் முத்தமிழ் அறிஞர் கலைஞரின் பெருமிதமும் வெளிப்பட்டது. ●

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் குறிப்பிட்டதைப் போல்,

வள்ளம் போல் தமிழர் கூடம்

வீரங்கொள் கூடம் அன்னார்

உள்ளத்தால் ஒருவரே மற்று

உடலினால் பலராய்க் காண்பார்.

என்ற அந்த நிலையை எய்திட வேண்டும் என்பதுதான் நாம் காணுகின்ற கனவு.

- கலைஞர்